

Sygn. akt II AKz 307/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Mania

Sędziowie: SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)

SA Andrzej Olszewski

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **Z. S.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 20 sierpnia 2013 r., sygn. akt III K 50/13

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 147, 60 zł (sto czterdzieści siedem 60/100 złotych), w tym podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

W dniu 08 marca 2013 r. skazany Z. S. złożył wniosek o wydanie wobec niego wyroku łącznego, obejmującego następujące wyroki: Sądu Rejonowego w Szczecinie w sprawie sygn. akt IV K 486/05, Sądu Rejonowego w Szczecinie w sprawie sygn. akt IV K 101/98 oraz Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie III K 163/10.

Wyrokiem łącznym z dnia 06 grudnia 2005 r., sygn. akt IV K 486/05, Sąd Rejonowy w Szczecinie połączył kary pozbawienia wolności orzeczone następującymi wyrokami: Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 14 stycznia 2003 r., sygn. akt V K 2012/02, Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 08 kwietnia 2003 r., sygn. akt V K 1934/02, Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 14 lutego 2005 r., sygn. akt IV K 658/03. Równocześnie umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym nakazu karnego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 10 lutego 1998r., sygn. akt IV K 101/98, którym została orzeczona wyłącznie kara grzywny, a więc nie podlegająca łączeniu z karami pozbawienia wolności, jakie zostały orzeczone pozostałymi wyrokami.

Ponadto Z. S. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt III K 163/00, za trzy czyny popełnione w dniu 05 września 1999 r. oraz za czyn popełniony w dniu 28 listopada 1999r.

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2013 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w sprawie wydania wyroku łącznego. Uzasadniając powyższe wskazał, iż zgodnie z art. 85 kk, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Oznacza to, że wydanie wyroku łącznego jest dopuszczalne wyłącznie w przypadku równoczesnego spełnienia się dwóch niezależnych od siebie przesłanek. Po pierwsze, najpierw sprawca musi popełnić kolejno wszystkie przestępstwa, a dopiero po popełnieniu ostatniego z nich muszą zostać wobec niego wydane wszystkie wyroki, jakimi zostały objęte te przestępstwa. Po drugie, kary orzeczone tymi wyrokami muszą być tożsame rodzajowo albo inne podlegające łączeniu. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy jedyny taki realny zbieg przestępstw nastąpił w przypadku przestępstw objętych nakazem karnym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 10 lutego 1998 r., sygn. akt IV K 101/98, wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 14 stycznia 2003 r., sygn. akt V K 2012/02, wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 08 kwietnia 2003 r., sygn. akt V K 1934/02, oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 14 lutego 2005 r., sygn. akt IV K 658/03. Jednocześnie wskazał, iż nie połączenie kar orzeczonych wszystkimi czterema powyższymi orzeczeniami wynikało wyłącznie z niedopuszczalności łączenia kary grzywny orzeczonej nakazem karnym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 10 lutego 1998 r., sygn. akt IV K 101/98 z karami pozbawienia wolności orzeczonymi pozostałymi trzema wyrokami. Nie oznacza to jednak, że ze względu na brak możliwości połączenia powyższych kar dopuszczalne jest wyeliminowanie z tego zbiegu przestępstwa osądzonego nakazem karnym. Co więcej, skutek jego wydania uległ przerwaniu realny zbieg przestępstw, a dopiero chronologicznie później skazany dopuścił się czterech przestępstw objętych wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt III K 163/00. Wobec powyższego, przestępstwa te nie pozostają w zbiegu realnym z przestępstwami, które zostały przypisane skazanemu innymi wyrokami, objętymi wskazanym wyrokiem łącznym. W tym stanie rzeczy brak jest warunków do wydania nowego wyroku łącznego, co z mocy art. 572 kpk skutkuje umorzeniem postępowania w tym zakresie.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca skazanego, który wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie **art. 85 kodeksu karnego** poprzez przyjęcie, że nie zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, w sytuacji, gdy wyroki objęte wnioskiem skazanego dają podstawy do wydania wyroku łącznego;
2. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie **art. 572 kodeksu postępowania karnego** poprzez ustalenie braku podstaw do wydania wyroku łącznego i umorzenie postępowania;

Tak podnosząc, obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego okazało się bezzasadne.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jakkolwiek co do zasady słuszne, to winno zapaść na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., a nie art. 572 k.p.k. albowiem skazany już wcześniej ubiegał się o wydanie wyroku łącznego obejmujące przedmiotowe skazania.

Przepis art. 572 k.p.k. nakazuje wydanie postanowienia o umorzeniu jeżeli brak jest warunków do wydania wyroku łącznego, przy czym niewątpliwie chodzi tu o warunki, o których jest mowa w art. 569 § 1 k.p.k., tj. warunki określone w art. 85 k.k. Natomiast art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. mówi o umorzeniu postępowania w razie stwierdzenia ujemnej przesłanki procesowej. Powaga rzeczy osądzonej w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego zachodzi wówczas, gdy dojdzie do rozpoznania sprawy dotyczącej wydania wyroku łącznego w odniesieniu do tej samej osoby i tych samych wyroków skazujących różnych sądów, które wcześniej były objęte wyrokami łącznymi lub postanowieniami wydanymi na podstawie art. 572 k.p.k.

Jak wynika z analizy akt skazany w dniu 9 maja 2005 r., złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego obejmującego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt III K 163/00, Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 8 kwietnia 2003 r., sygn. akt V K 1934/02, Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 14 stycznia 2003 r., sygn. akt V K 2012/02, Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 14 lutego 2005 r., sygn. akt IV K 658/03.

Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z dnia 14 czerwca 2005 r., sygn. akt III K 111/05 umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt III K 163/00, zaś w pozostałym zakresie stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Szczecinie. (k- 3 akt o sygn. IV K 486/05)

Sąd Rejonowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 6 grudnia 2005 r., sygn. akt IV K 486/05, na co słusznie wskazał Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu połączył kary z wyroków Sądu Rejonowego w Szczecinie o sygn. akt V K 2012, V K 1934/02, IV K 658/03 i umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary z nakazu karnego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 10 lutego 1998 r., sygn. akt IV K 101/98. (k-25).

Na koniec odnosząc się do zażalenia obrońcy i podnoszonej w nim argumentacji wskazać należy, iż warunkiem wymierzenia kary łącznej, o czym zdaje się zapominać chyba skarżący, jest istnienie co najmniej dwóch kar jednorodzących lub dwóch kar różnorodzących, podlegających łączeniu. Zgodnie z zasadami rozdziału IX Kodeksu karnego łączeniu podlegają: kara pozbawienia wolności i kara ograniczenia wolności (art. 87 k.k.); kara 25 lat pozbawienia wolności i kara pozbawienia wolności, kara dożywotniego pozbawienia wolności i kara 25 lat pozbawienia wolności oraz kara pozbawienia wolności (art. 88 k.k.). Przepisy Kodeksu karnego nie przewidują natomiast możliwości łączenia kar pozbawienia wolności i grzywny.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu znajduje swoje uzasadnienie w przepisie § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zmianami.